

АРХЕТИПЪТ НА МОДЕРНИЯ ЧОВЕК

НЕЩО ГЛЕДА КЪДЕ НАЗЕ

Светът, конструиран от спектакъла „Луда трева“, е свят симпатичен, тоест свят съ-чувствен. В него човекът чувства предметите и животните край себе си като равностойни и равноценни нему, оживява ги по аналогия със себе си и ги обича повече от себе си. Радичковият космос е органична спойка на живинки. Тук всичко е огушевено, дори най-малката прашинка има свой си живот, достоен за уважение и почуда. Нещата се свързват в цялостен свят, благодарение на някаква всеобща, привличаща ги любов. В тази любов те са постоянно интересни и любопитни едни на други. Човекът диша с диханието на света, пулсът му е в ритъма на всеобщия животелен поток. Тук той е чиста при-рода, защото все още е при рода си. Повит е в пелената на о-чуд-ването и затова животът му е чуден.

Радичковите герои по свой начин до един са „сияющи“ хора, те присъстват като източници на странно дихание, съпровождат се от загадъчна аура. Реалност и чудо в света им съжителстват безпроблемно. Присъствието на тенец е толкова безвъпросно и саморазбиращо се, колкото и на домашно куче например. Общението с мъртвите, с птичките, с добитъка, със съседите, с държавата-верблюд, с роднините заг океана, та дори с магнетофона марка „Зенит“, е така непосредствено и по детски добродушно и наивно, че ни отправя в проснотранствата на почти митична непоковареност, където анимизирани предмети са осезателно присъстващи комшии; където бит и битие все още не са трагично оразличени, а присъстват като безметежна сплав. Лудата трева, някъде отвъд Мойсеевите бранища /но никой не знае точно къде, с изключение на лудия!/ е гарант на недосегаемостта на този свят. Тя го обрамчва и повива, пази го от изкушения и посегателства. Тя е свидетелство, че един такъв космос е достатъчен в себе си и достигането на границите със съседния свят на верблюдите е фактически невъзможно, защото тези два свята не са в състояние да общуват непосредствено. Те са си чужди и затова го правят опосредено - по телеграф. А дори и това не е сигурно, тъй като морзовите послания вероятно отлитат и се изгубват няде из лудата трева, където времето и пространствата колабират, за да оживее чудото. А то, имащо своята запазена територия, се ражда необезпокоявано от верблюдски скептицизъм.

Божествената десница гали тези притчови същества, населяващи райска градина от предгрехопаднали времена. Те вярват в непоклатимостта на своя бастيون-село, съществуващо още от римско време. Те вярват, че ако все пак верблюдът не промени скверните си планове, ще се спасят на кокили. Те вярват, че ще се укрият в лудата трева. Те вярват. За нас остава тъгата, че вече не можем като тях. Остава и утехата: булдозерите отдавна презашиха Едем, но Нещо още гледа къде назе.

Явор Гърдев